

[Aage Fogh.]

hedskasserne — fremragende folk inden for organisationen — 4 folketingsmænd, en direktør og en kontorchef, og så diskuterer vi problemerne. Og hvad er det for problemer? Sag nr. 1: 5 tætskrevne sider, der diskuterer det problem, om en dame et eller andet sted i landet skal være medlem af Tobaksarbejdernes Fagforening, eller om hun skal være medlem af HK — et uhyre vigtigt spørgsmål selvfølgelig, som der ikke er noget at sige til at 12 meget betroede mænd anvender adskillige timer til at drøfte.

Vi går videre og kommer til sag nr. 3: 4 tætskrevne sider, og hvad drejer de sig om? Spørgsmålet, om en mand skal være medlem af arbejdsmændenes kasse, eller om han skal være medlem af bryggeriarbejdernes kasse. Ganske overordentlig vigtigt — for kasserne, thi det, kasserne slås om, er de gode og de dårlige liv. De medlemmer, der er gode, og som ikke får megen understøttelse, vil de gerne have, og de dårlige, som der kan være fare for at de skal understøtte, vil de af med.

Disse bemærkninger leder til den tanke, om man ikke burde have én kasse i Danmark. Er der nogen fornuftig mening i, at vi har 61 forskellige arbejdsløshedskasser, og at de handelsrejsende nu skal have deres særlige kasse, og at funktionærerne så kommer bagefter med deres? Hvorfor ikke ordne det på en langt mere praktisk måde, måske på den måde, at man havde et kontor i hver by, der klarede disse problemer? Det er ikke udtryk for uvilje mod de ledige. Jeg vil gerne understrege så stærkt som overhovedet muligt, at jeg og mit parti aldrig har været i tvivl om, at medborgere, der uden egen skyld er ledige, skal have en hæderlig betaling og også skal have så stor en understøttelse, at de ikke skal sultes til at gå i arbejde, men vi skal have administrationen lagt til rette, således at der ikke bruges mere end højest nødvendigt til tomgang, og det er ikke tilfældet i øjeblikket, højtærede minister. Derfor vil jeg gerne have dette spørgsmål taget op til diskussion i udvalget, selv om man ikke kan nå til en løsning deraf, for det spænder langt videre end til dette forslag, men det er jo muligt, at en diskussion i udvalget kunne give anledning til, at det blev taget op

andre steder, hvis den højtærede minister vil være villig hertil. Jeg vil dog advare imod, at man nedsætter en kommission som den sidste, vi havde. Jeg har efterhånden en hel del erfaring med hensyn til kommissioner, det gælder realkreditkommissionen, det gælder mælkekommissionen og mange andre. Man fylder dem med særlig sagkyndige.

I kommissionen om arbejdsløshedskasserne tror jeg der sad 10 repræsentanter fra arbejdsløshedskasserne; de var overhovedet ikke til at flytte en tomme, det var ikke muligt at komme igennem med bare en eneste ny ting. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen befittede sig derpå, men der var ikke chance for at nå et resultat. Skulle det tages op til undersøgelse, tror jeg, man skulle gøre det ved at nedsætte en kommission af helt uvildige folk, ikke folketingsmænd og ikke organisationsfolk, men folk, der er inde i erhvervslivets forhold, og som kan diskutere, på hvilken måde det bedst kan gøres, ikke vendt mod arbejderne, ikke vendt mod de ledige, men for at sikre, at vi ikke har mere tomgang end højest nødvendigt, og sikre os, at den indsats, der skal gøres, gøres mod ledighed.

Jeg tror også, der må være lidt mere smidighed ved udveksling mellem fagene; om en mand er bryggeriarbejder eller arbejdsmand, bør ikke stå som en skarp skillelinje. Altså problemet om overførelse af ufaglærte til de faglærtes kreds tror jeg også man skulle tage op.

Jeg vil gerne i den forbindelse forelægge den højtærede minister nogle rygter, jeg har hørt ude i byen om, at de 25 fremmede, skotske skibsværftsarbejdere, vi har fået ind i landet, er rejst hjem igen, fordi de ikke kunne få lov at udnytte deres arbejdskraft; de havde lyst til at arbejde i længere tid, end man var vant til inden for de danske organisationer. Er det tilfældet, synes jeg det er meget forkert. Vi har i øjeblikket brug for at få udnyttet alle kræfter; vi har brug for at overføre folk fra arbejdsmændenes kreds til de faglærtes kredse, og vi havde måske også brug for — det er i for sig en af de ting, der burde drøftes — at få fremmed arbejdskraft ind i landet. Et problem som boligbyggeriet tror jeg ikke kan klares, hverken ved lavere rente eller ved huslejetilskud. Det er et spørgsmål om arbejdskraft, og sætter man renten ned, betyder det